

dávacího řádu, jest neplatné a právně neúčinné. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

V tom, že se žalobce vzepřel zvýšení nájemného, je hož oprávněnost byla sporná, a vyhradil rozřešení této otázky pořadu práva, nelze spatřovati ani neplnění statutárních povinností členských, pro která by valná hromada směla žalobce podle § 18, odst. 2, stanov z družstva vyloučiti, ani důvod k výpovědi smlouvy nájemní.

§ 14 č. 9 nájemního a zadávacího řádu mluví o případě, kdy nájemník bez svolení představenstva užívá bytu nebo části najatých místností výhradně nebo převážně k jiným účelům než k účelům bytovým. Bylo zjištěno, že žalobce vyučoval zpěvu v hodinách dopoledních a odpoledních, — až do 7. nebo 8. hodiny večer celkem 3 až 4 hodiny denně v jednom pokoji, kterého užíval též za svou ložnici. Uváží-li se, že se žalobcův byt skládal z tří pokojů a kuchyně, nelze v tom spatřovati převážnost ve smyslu § 14 č. 9 nájemního a zadávacího řádu.

Ježto z toho, co nahoře uvedeno, jde najevo, že se vyloučení žalobce ze žalovaného družstva stalo neprávem a proti předpisům družstevních stanov, je žalobní prosba oprávněna.

Čís. 16619.

Proti tomu, kdo na základě smlouvy o prodeji dříví ze zabraného lesního majetku (zák. č. 118/1920 Sb. z. a n.), nevyčkav jejího schválení státním pozemkovým úřadem (nyní ministerstvem zemědělství), skutečně těžil dříví a složil na šekový účet státního pozemkového úřadu jistotu za těžení dříví, jest Československý stát oprávněn sraziti si z ní částku, kterou složitel za dříví skutečně vytěžil, třebaže poté nebyla ona smlouva schválena.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1938, Rv I 2040/36.)

Srov. rozh. č. 12253 Sb. n. s.

Žalobě, již se žalující akciová společnost domáhá na žalovaném státě zaplacení 155.000 Kč s přísl., nižší soudy vyhověly.

Nejvyšší soud zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Zdali částka 155.000 Kč byla žalující společností složena u státního pozemkového úřadu kromě jako kauce na dříví též jako záloha na přídělovou cenu za lesní půdu přidělenou státním pozemkovým úřadem »Pastevnímu společenstvu v H.«, je pro žalovaného naprosto bez významu, neboť žalující společnost složila tuto částku jen na základě kupní smlouvy ze dne 8. října 1928, a když tedy tato smlouva byla soudně prohlášena za neúčinnou, nebyl tu důvod k podržení složené zálohy a žalovaný není proto oprávněn z důvodu přidělové ceny zadržovati vrácení této zálohy. Je proto výtka vadnosti řízení, kterou dovolatelka jen v této příčině uplatňuje, neoprávněná.

Po právní stránce má se věc takto: Státní pozemkový úřad přidělil »Pastevnímu společenstvu v H.« určitou část lesní půdy ze zabraného panství k-ského, toto společenstvo prodalo kupní smlouvou ze dne 8. října 1928 veškeré dříví druhého exploatačního čtyřletého období »Ú. prodejné dřeva, akciové společnosti v B.«, na základě podmínek vydaných ministerstvem zemědělství č. 93.587/XIV/25 a tato akciová společnost postoupila všechna práva a povinnosti ze smlouvy té vyplývající žalující společnosti, která v březnu 1929 složila na šekový účet státního pozemkového úřadu částku 155.000 Kč jako kauci na dříví. Kupní smlouva ze dne 8. října 1928 byla ve sporu žalobkyně proti »Pastevnímu společenstvu v H.«, vedeném u krajského soudu v B. pod Ck 116/31, prohlášena za neúčinnou, ježto nebyla schválena ministerstvem zemědělství, jehož bylo k její platnosti třeba. Kdyby se nebylo nic jiného stalo, byl by nárok žalující společnosti na vrácení plné kauce jasný. Avšak žalobkyně na základě oné kupní smlouvy, nevyčkavši jejího schválení ministerstvem zemědělství, dříví skutečně těžila, všechny peníze za dříví stržené měly se odváděti státnímu pozemkovému úřadu na účet přidělové ceny, za tímto účelem hlavně onu kauci žalobkyně složila, neboť v dopise ze dne 20. února 1929 žádá žalobkyně přidělový komisariát státního pozemkového úřadu v J. o potvrzení, že částky, kterou mu má složit, bude užito jako kauce na dříví z druhého období smlouvy mezi »Pastevním společenstvem v H.« a »Ú. prodejnou dřeva v B.«. Byla tedy částka, kterou žalobkyně složila, přímo určena jako kauce za tuto těžbu dříví a žalovaný stát je proto oprávněn sraziti si z ní částku, kterou žalobkyně za dříví skutečně vytěžila, i když se ona těžba konala na základě smlouvy neplatné.

I při názoru žalobkyně, že totiž »Pastevní společenstvo v H.« v době uzavření kupní smlouvy ze dne 8. října 1928 neexistovalo jako právnická osoba, je nárok žalovaného státu na náhradu za dříví, které žalobkyně vytěžila, nepochybný, neboť pak jde o dříví, které bylo vlastnictvím státu, žalobkyně těžila dříví státní a je tedy povinna plně je státu nahraditi. Názor odvolacího soudu, že k této okolnosti nelze přihlížeti, protože prý ji žalovaný v prvé stolici neuplatnil, je nesprávný. Žalovaný hned v žalobní odpovědi namítl k započtení pohledávku

155.000 Kč za dříví žalující společnosti vytěžené a při ústním jednání 21. června 1933 přednesl, kolik dříví žalující společnost vytěžila, že jeho hodnota činí 93.094 Kč 20 h a že tou částkou je precisována kom-pensando namítaná náhrada za vyzískané dříví. Že při právní ne-existenci »Pestevního společenstva v H.« těžila žalobkyně dříví státní, je samozřejmý právní důsledek, který nemusil žalovaný výslovně uváděti a který uvážiti bylo povinností nižších soudů.

Žalovaný stát uplatňuje nároky, které mu vznikly tím, že žalobkyně těžila dříví z druhého období, námitkou započtení, a z toho, co nahoře uvedeno, plyne, že je naprosto nesprávný názor nižších soudů, které tuto námitku odbyly prostě tím, že prý nejde o pohledávku vzájemnou, neuváživše ani, že žalobkyně složila částku 155.000 Kč výslovně jako kauci na dříví, ani že žalobu vybudovala na stanovisku, že »Pestevní společenstvo v H.« v době uzavření smlouvy ze dne 8. října 1928 právně neexistovalo, z čehož vyplývá, že žalobkyně kácela a prodávala dříví státní, takže o vzájemném vztahu nemůže býti pochybnosti.

Dovolací soud nemůže však rozhodnouti ihned ve věci samé, po-něvadž se žalobkyně nevyjádřila o rozsahu a hodnotě vytěženého dříví, ač si vyhradila v té příčině další přednes, a nižší soudy nezjistily, kolik dříví a v jaké hodnotě žalobkyně vytěžila.

Čís. 16620.

Není podmínkou odpovědnosti podle § 1299 obč. zák., aby osoby tam uvedené byly ve smluvním poměru k tomu, komu způsobily škodu, nýbrž stačí, že vykonaly znalecký úkon, ať již podle smlouvy, či bez ní, ať ve vlastní působnosti, či jako zaměstnanci jiného.

Odpovědnost, jež stíhá podle § 1313 a) nebo 1315 obč. zák. toho, kdo užil osoby odpovědné podle § 1299 obč. zák., nezprůstňuje povinnosti k náhradě škody též osobu odpovědnou za znalecký úkon, z něhož se ona povinnost vyvozuje.

Primář všeobecné veřejné nemocnice odpovídá ošetřovanci za škodu vzniklou neodborným léčením pojištěnce nemocenské pojišťovny.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1938, Rv I 2626/36.)

Žalobce se na žalovaném domáhá náhrady škody proto, že žalovaný jako primář všeobecné veřejné nemocnice ve F., kam byl žalobce dodán jako pojištěnec okresní nemocenské pojišťovny, jej neodborně ošetřoval, čímž nastalo úplné zmrzačení levé ruky a žalobce se stal úplně neschopným k práci. Nižší soudy zamítly žalobu v podstatě proto, že žalovaný léčil žalobce nikoli ve své soukromé praxi, nýbrž jen jako primář všeobecné veřejné nemocnice v F., že žalobce nebyl s ním v právním poměru (patrně smluvním), že by proto žalovaný odpovídal za porušení své služební povinnosti jen nemocnici a že by se žalobce mohl domáhati jen proti ní náhrady škody z tvrzeného poškození.